

Lőrinczi Lajos

Szolgálj az Úrnak!

„Távol legyen tőlem, hogy vétkezzem az Úr ellen, és ne imádkozzam többé értetek. Sőt inkább tanítalak majd benneteket a jó és egyenes útra. Csak féljétek az Urat, és szolgáljátok őt teljes szívből...” (1Sám 12,23–24)

Emlékeztek-e még, Testvéreim, Józsuénak a tévelygő néphez intézett szavaira? – „Válasszátok ki még ma, hogy kit akartok szolgálni. De én és az én házam népe az Urat szolgáljuk!” Nos, itt, ma „a történelem ismétléseként” ugyanerről van szó. Mindenekfölött, minden sérelmed, jóléted, bánatod, örömed, munkád mellett vagy ellenére – az Urat szolgálj!

Ha Izrael történetében Mózes a vallás, a szabadság és a törvény megteremtője, akkor Sámuel a népből nemzetté váló válás prófétája, a királyság intézményének megalapozója, Isten hatalmának képviselője által.

A fenti verseket Sámuel a prófétáktól ismerős szent haraggal mondja el, mivel a nép – a próféta minden intése ellenére – nem tud megmaradni Isten egyenes útján; erkölcstelenül, bálványok imádatával éli életét.

Az idézett szöveget, textusunkat gondolati vonalai mentén két részre oszthatjuk. A 23. versben Sámuel magáról beszél: „Távol legyen tőlem, hogy vétkezzem az Úr ellen, és ne imádkozzam többé értetek, sőt...” Az elkéseredés hangját halljuk, a prófétai haragét. Sámuel minden munkáját sárba tiporva látja. – Hát hiába volt minden intés? Hiába volt minden ostromozás és fenyegetés? Hiába „tette ki a lelkét”, áldozta fel ifjúságát és szentelte a népnek egész életét? Mégis a maguk útját járják, és elfeledkeznek az Úrról?!

Mi tagadás, egyszerű döntésből fakadó magatartás volna, ha Sámuel most azt mondaná: ilyenek vagytok, ám lássátok! Meg lehetne érteni, ha csalódottan a lovak közé dobna a gyeplőt, mint annyi mai megsértődött, munkáját megcsúfolva látó ember. Csakhogy Sámuel nem hétköznapi személyiség! Nem egyszerűen Sámuel, hanem Sámuel próféta! Prófétaként pedig az Úr szolgálja. Lelkében ott munkál Isten lelke, ereje lobog, a könyörülő Istentől tanult irgalmat, a szeretet Istenének ragaszkodásával csügg népén, a soha nem roskadó prófétai hit hevíti.

Nem fordít hátat hát, hanem azt mondja: nem azért, mert megérdemlitek, hanem az Úrért, hogy ne vétkezzem hivatásomban, s azért, mert fáj a szívem ér-

tetek. Imádkozom, hogy jó útra térjeteek. Sőt újra meg újra megtanítom nektek az egyenes utat.

Isten valóságos szolgáljaként, a hit magaslatán, a példaképek sorában tornyosul előttünk és népe előtt Sámuel próféta. Alakjával, szavaival mintegy sugallja az örök újrakezdés felhívását: „Ember tervez, odalesz / Kezdd el, újra kezdd.”

A második (24.) vers a nép magatartásáról mintegy feltételként emlékezik meg: „Csak féljétek az Urat és szolgáljátok őt teljes szívvel!”

Megfigyelhető, hogy az ószövetségi nép hite félelmen alapszik. Az Ószövetség Istene a legmagasabb hegy tetején lakik; mennydörgésben, dögvészekben, idegen hódítók hadjáratában mutatja meg erejét. A jót, az akarata, törvénye szerinti életet jutalmazza; a rosszat, a tévelygést, a törvénysértést, az erkölcstelenséget, elsősorban a bálványimádást bünteti. A boldog élet feltétele: az Úr félelme. Az ember igyekszik betölteni Isten akaratát, mert fél a büntetéstől. Ezt jelenti itt is a: „féljétek az Urat!” felszólítás.

Jézus és az Újszövetség Isten tiszteletének és imádásának más okát, miéért és célját találja meg. Jézus átéli Isten közelségét. Nem mennydörgő, vaskezü kormányosnak ismeri meg az Istent, hanem szerető, jó Atyának, minden élet forrásának, akiben az ember – hogy Pál szavait kölcsönözzük – *él, mozog és van*. A Jézust követő ember ezért nem félelemből hisz, nem egy külső akaratnak engedelmeskedik, hanem belső felismerésből vallja meg és követi Istenét. Azért, mert tapasztalja Isten jelenlétét életében, megérzi azt a belső teljesség-töltetet, amelyet jelenléte kölcsönöz. A jézusi ember hite nem a korlátlan hatalomra, hanem a korlátlan szeretetre adott válasz.

A szolgálat, amelyről a próféta beszél, ebből a kétféle felismerésből táplálkozik. Az ószövetségi ember fél az Isten büntetésétől, ezért szolgál, ezért igyekszik eleget tenni minden kötelességének. Az újszövetségi, jézusi ember, lelkében Isten szeretetével, önként szolgál az Úrnak, s ez örömmel tölti el, életének ez ad értelmet.

Egyszerű példával lehet szemléltetni ezt. Van gyermek, aki apja kegyetlen verésétől rettegve mindent elvégez, amit szülője számára kiró. De *csak annyit*, és azt sem szívesen. És van gyermek, aki anélkül, hogy bárki is kérné, önként elvégez egy csomó munkát, többet, mint amit elvárnának a szerető szülők, csak hogy örömet szerezzen. És ez számára is öröm.

Nekünk is szól a felhívás: szolgáljatok az Úrnak! De mit jelent ez az elmondottak fényében? – Jó, ha a lelkünkben marad egy kis félelem az Úrtól, akinek kezében van az életünk, családunk, a világ élete. Azért jó, mert gyarlók vagyunk, hajlamosak erkölcsi, vallás erkölcsi kötelességeink elhanyagolására. De sokkal

jobb, ha Jézussal s az ő példájára járva, a naponkénti imádkozás és Istenre-figyelés során megérezzük, megértjük Istenünk nagy szeretetét. És apránként eljutunk oda, hogy nem a büntetéstől való félelemből, hanem önként, szeretetből vállaljuk a szolgálatot, amely osztályrészünkül jutott. Mert az ilyen ember már nemcsak kötelességét végzi el, nemcsak fizetségért dolgozik, hanem azért, mert ez neki lelki megnyugvást és boldog perceket szerez.

Az Úrnak szolgálni – ez a szeretet kettős parancsának betöltését jelenti. A több munka önkéntes vállalását még akkor is, ha visszaélnék vele, akkor is, ha más azt meg nem értheti.

A fontos az, hogy Istennek adom, s ez nekem öröm. Ámen.